

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638210496/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

de Skjønhed, der nu aabnede Sjælen, eller var det noget Mere?

»Men sec,« udbrod hun pludseligt, »der paa Vandledningens Kan: ligeved Hjulet, i Sprækken, troer jeg virkelig, at den samme Blomst staaer, som gamle Kirstine sagde, var en Lykkeblomst.«

Christian saae derhen. En stor, gammel Træledning førte den forbiløbende Bæks Vand fra Skrænten over et Stykke af den dybt liggende Have til Møllehjulet. Forskjellige Planter spirede frodigt i dens Revner, og blandt dem stod virkelig nogle, der ganske lignede den lille, tykbladede Plante, han havde ødelagt om Formiddagen. Rask sprang han op, svang sig over Stakittet, der var sat ved Skræntens Rand og traadte ud paa den glatte Vandledning. Den var bred nok til, at man kunde gaae derpaa, men der var en Afgrund — rigtignok af de smaae, til begge Sider.

»Hvor vil Du hen?« raabte Margrethe forfærdet.

»Jeg henter Lykkeblomsten,« svarede han.

»Nei, Du maa ikke, jeg vil ikke have det, Du kan falde ned.«

»Jeg vil gjøre godt igjen, hvad jeg forbrød iformiddags,« sagde han og gik langsomt et Par Skridt videre. Det saae virkelig farligt ud.

»Vend om, jeg beder Dig derom,« raabte Margrethe.

Der var Noget i den Tone, hvormed hun talte, som et Øjeblik lod Christian føle, at han kunde have vovet sit Liv for at skaffe hende Blomsten, men han vendte om.

»Det var smukt af Dig, at Du var saa lydig,« sagde Margrethe efter et Øjebliks Taushed.

De gik bort fra den skovomhegnede Vandmølle, som svøbtes i Aftenens drømmende Skygger, og ud paa den lyse, brede Vej, der førte til Byen, og paa hvilken de to ældre Damer saaes et Stykke iforvejen.

Sommeren leed mod Enden. En smuk Eftermiddag i Begyndelsen af September sad Kancelliraadens Familie og Konsistorialraadinden og hendes Datter i det store Lysthuus i Haven og drak Kaffe.